

Trzecia niedziela Adwentu jest tradycyjnie nazywana niedzielą "Gaudete". Nazwa pochodzi od pierwszego słowa antyfony na wejście "Gaudete in Domino" (czyli "Radujcie się w Panu"). Antyfona ta jest poświadczona już w najstarszych zachowanych antyfonarzach liturgii rzymskiej z VIII i IX w. (wówczas antyfona na wejście była refrenem Psalmu śpiewanego na rozpoczęcie Mszy św.) i została także zachowana w obecnym Mszale.

Niedziela "Gaudete" to swego rodzaju obwieszczenie bliskości Zbawiciela, co stanowi jednocześnie zaproszenie do radości. Niedziela "Gaudete" miała większe znaczenie w dawnych czasach, gdy Adwent miał znacznie silniejszy niż obecnie koloryt pokutny, co wiązało się z przyjęciem w ramach liturgii rzymskiej niektórych zwyczajów z Galii. I tak w Adwencie nie grano na organach i nie przyozdabiano prezbiterium kwiatami. Wolno było to robić jedynie w niedzielę "Gaudete". Ponadto w niedzielę tę śpiewano hymn "Chwała na wysokości Bogu". Był to przedsmak radości zbliżających się świąt Narodzenia Pańskiego. W Rzymie celebrowano niedzielę "Gaudete" szczególnie uroczysto. Jak poświadczają źródła z XII i XIII w., papież o północy sprawował liturgię w bazylice św. Piotra. Najpierw odprawiano oficjum odpowiadające dzisiejszej Godzinie czytań, potem sprawowano uroczystą Mszę św. Papież przywdziewał ornat koloru różowego.

Dzisiaj nie uważa się Adwentu za czas pokutny, akcentuje się raczej pełne radosnej tęsknoty oczekiwanie, dlatego też nie przywiązuje się już takiej wagi jak kiedyś do niedzieli "Gaudete". Nie ma już zakazu gry na organach czy umieszczania kwiatów przy ołtarzu w Adwencie, stąd też trzecia niedziela Adwentu nie stanowi już pod tym względem wyjątku. Nie praktykuje się też śpiewu "Chwała" w tę niedzielę. Można natomiast stosować różowy ornat.

Chociaż tradycja niedzieli "Gaudete" nie jest już tak akcentowana jak kiedyś, nie oznacza to że należy ją pomijać. Przeciwnie, jest ona bardzo cenna i zapominanie o niej byłoby niewątpliwym zubożeniem. Temat radości ze spodziewanego przyjścia Zbawiciela jest obecny w tekstach liturgicznych tego dnia. Kolekta tej niedzieli zawiera prośbę, "spraw, abyśmy przygotowali nasze serca i z radością mogli obchodzić wielką tajemnicę naszego zbawienia". Również czytania biblijne we wszystkich trzech cyklach (A-B-C) nawiązują do radości.

- ks. Maciej Zachara MIC

Parafia Rzymskokatolicka pod wezwaniem św. Floriana

ul. Biskupicka 2, Brwinów
<http://swflorian.home.pl>

Msze Święte w niedziele:

7.00, 9.00, 10.30, 11.45, 13.00, 18.00

Msze Święte w dni powszednie:

7.00, 8.00, 18.00

Nabożeństwa:

Adoracja Najświętszego Sakramentu
we wtorki w godz. 8.30–18.00
oraz w I piątki miesiąca po wieczornej Mszy
Świętej

Nowenna do Matki Boskiej Nieustającej
Pomocy w środy o godz. 18.00

Koronka do Miłosierdzia Bożego
w piątki po wieczornej Mszy Świętej

Kancelaria:

informacje na str. 4

TWEET OD PAPIEŻA

**Miłość nie tylko czyni człowieka
szczęśliwym w niebie, ale już tu
na ziemi. Jeśli chcemy być
naprawdę szczęśliwi, nauczmy
się przekształcać wszystko w
miłość, ofiarowując innym naszą
pracę i nasz czas, mówiąc dobre
słowa i spełniając dobre uczynki.
Wszyscy możemy to robić.**

Komentarz do Ewangelii

Ostatnio przechodząc przez kościół zauważyłem jak wielu wiernych siedzących w ławkach ma bardzo smutny i przygnębiony wyraz twarzy, a przecież przyszli na spotkanie z żywym Bogiem pełnym miłości, będącym źródłem bezpieczeństwa i pokoju, którego wołą jest jak dziś czytamy w liście do Tesaloniczan byśmy żyli radością dzieci Bożych trwając nieustannie na modlitwie i w każdej sytuacji, w której się znajdujemy być wdzięczni. To wymaga od nas dużo pokory. Przecież smutek nie jest czymś dobrym i prowadzi do uśmiercania naszej modlitwy, chyba że jest to smutek z Boga, który wywołuje skruchę ku nawróceniu. Codziennie wołamy w modlitwie „Ojcze nasz” przyjdź królestwo Twoje! A przecież królestwo Boże to radość w Duchu Świętym. Nie zasmucajmy Bożego Ducha Świętego i idźmy za głosem, którym wołał Jan Chrzciciel na pustyni „prostujcie drogę Pańską”, bo gdy odrzucimy wszelkie zło, gniew, krzyk i rozdrażnienie będziemy żyć w radości Ducha, który wraz z życiem odmieni także wyraz twarzy, na której pojawi się uśmiech.

- Szczepan

Czytanie pierwsze

Iz 61, 1-2a. 10-11

Duch Pana Boga nade mną, bo Pan mnie namaścił. Posłał mnie, abym głosił dobrą nowinę ubogim, bym opatrywał rany serc złamanych, żebym zapowiadał wyzwolenie jeńcom i więźniom swobodę; abym obwieszczał rok łaski Pańskiej.

"Ogromnie się weselę w Panu, dusza moja raduje się w Bogu moim, bo mnie przyodziął w szaty zbawienia, okrył mnie płaszczem sprawiedliwości, jak oblubieńca, który wkłada zawój, jak oblubienicę strojną w swe klejnoty. Zaiste, jak ziemia wydaje swe plony, jak ogród rozplenia swe zasiewy, tak Pan Bóg sprawi, że się rozpleni sprawiedliwość i chwała wobec wszystkich narodów".

Psalm

Łk 1, 46b-48. 49-50. 53-54

Raduj się, duszo, w Bogu, Zbawcy moim
Wielbi dusza moja Pana
i raduje się duch mój w Bogu,
Zbawicielu moim.
Bo wejrzał na uniżenie swojej
Służebnicy.
Oto bowiem odtąd błogosławić
mnie będą
wszystkie pokolenia.

Gdyż wielkie rzeczy uczynił mi
Wszchemocny,
a Jego imię jest święte.
Jego miłosierdzie z pokolenia na
pokolenie
nad tymi, którzy się Go boją.

Głodnych nasycił dobrami,
a bogatych z niczym odprawiał.
Ujął się za swoim sługą, Izraelem,
pomny na swe miłosierdzie.

Rozważania Adwentowe

III Niedziela Adwentu – „Oczekujemy Twego przyjścia w chwale”

W ramach duchowego przygotowania do świąt Bożego Narodzenia przez kolejne niedziele proponujemy rozważania adwentowe, przygotowane przez znanych kapłanów. Na dzisiejszą niedzielę refleksje przygotował ks. Edward Staniek, profesor Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie, patolog, specjalista od Ojców kościoła, starożytno kościoła i historii kaznodziejstwa; homileta.

Pragnę się zatrzymać nad treścią prefacji. Jest to modlitwa, która rozpoczyna się we Mszy Świętej od słów: „W górę serca! Dzięki składajmy Panu Bogu naszemu”. Eucharystia jest dziękczynieniem, a prefacja podaje główny powód tego dziękczynienia, które w danym dniu roku liturgicznego Kościół kieruje do Boga. W obecnym mszale, wydanym po soborze watykańskim II, mamy prawie sto różnych prefacji. W oparciu o niektóre z nich spróbujemy dojrzeć bogactwo darów, za które cały Kościół i my przy ołtarzu dziękujemy Panu Bogu.

Dzisiaj nasza refleksja dotyczy pierwszej prefacji adwentowej. Oto jej treść:

Składamy dziękczynienie, Panie, Ojcze Święty, Wszchemogący wieczny Boże, Tobie przez naszego Pana, Jezusa Chrystusa. On przez pierwsze przyjście w ludzkiej naturze spełnił Twoje odwieczne postanowienie, a nam otworzył drogę wiecznego zbawienia. On ponownie przyjdzie w blasku swej chwały, aby nam udzielić obiecanych darów, których, czuwając, z ufnością oczekujemy.

Dziękujemy zatem Panu Bogu za pierwsze przyjście Jego Syna. To było najważniejsze wydarzenie nie tylko w dziejach ludzkości, ale i całego kosmosu. Wrócimy do niego w oparciu o prefację z okresu Bożego Narodzenia. Ale już dzisiaj, w czasie Adwentu, wspominamy to pierwsze przyjście i dziękujemy za nie Bogu.

Dziękujemy również Ojcu za odwieczny plan jego zabawienia. Bóg bowiem realizuje w dziejach ziemi, ludzkości i kosmosu swój własny plan, który zmierza do uszczęśliwienia wielu stworzeń, a wśród nich szczególnie człowieka. Ponieważ Bóg Ojciec posiada mądry plan, to nikt nie zdoła Mu go pokrzyżować. Plan zostanie zrealizowany, plan mądrości i plan szczęścia. Objawienie odsłania nam rąbek tajemnicy tego planu, a siły zła nieustannie zmierzają do jego zniszczenia.

Czytanie drugie**1 Tes 5, 16-24**

Bracia: Zawsze się radujcie, nieustannie się módlcie. W każdym położeniu dziękujcie, taka jest bowiem wola Boża w Jezusie Chrystusie względem was. ducha nie gaście, proroctwa nie lekceważcie.

Wszystko badajcie, a co szlachetne – zachowujcie. Unikajcie wszelkiego rodzaju zła. Sam zaś Bóg pokoju niech uświęca was całych, aby nietknięty duch wasz, dusza i ciało bez zarzutu zachowały się na przyjście Pana naszego, Jezusa Chrystusa. Wierny jest Ten, który was wzywa: on też tego dokona.

Ewangelia**J 1, 6-8. 19-28**

Pojawił się człowiek posłany przez Boga – Jan mu było na imię. Przyszedł on na świadectwo, aby zaświadczyć o światłości, by wszyscy uwierzyli przez niego. Nie był on światłością, lecz został posłany, aby zaświadczyć o światłości. Takie jest świadectwo Jana. Gdy Żydzi wysłali do niego z Jerozolimy kapłanów i lewitów z zapytaniem: "Kto ty jesteś?", on wyznał, a nie zaprzeczył, oświadczając: "Ja nie jestem Mesjaszem". Zapytali go: "Cóż zatem? Czy jesteś Eliaszem?" Odrzekł: "Nie jestem". "Czy ty jesteś prorokiem?" Odparł: "Nie". Powiedzieli mu więc: "Kim jesteś, abyśmy mogli dać odpowiedź tym, którzy nas wysłali? Co mówisz sam o sobie?" Powiedział: "Jam głos wołającego na pustyni: Prostujcie drogę Pańską, jak rzekł prorok Izajasz". A wysłannicy byli spośród faryzeuszów. i zaczęli go pytać, mówiąc do niego: "Czemu zatem chrzczisz, skoro nie jesteś ani Mesjaszem, ani Eliaszem, ani prorokiem?" Jan im tak odpowiedział: "Ja chrzczę wodą. Pośród was stoi Ten, którego wy nie znacie, który po mnie idzie, a któremu ja nie jestem godzien odwiązać rzemyka u Jego sandała". Działo się to w Betanii, po drugiej stronie Jordanu, gdzie Jan udzielał chrztu.

Tymczasem Ojciec Niebieski, szanując wolność swoich stworzeń i tak – mimo ciągłych ataków na swój odwieczny plan – realizuje go z dnia na dzień, z godziny na godzinę. To powinno wypełnić nasze serca pokojem. Plany polityków, ekonomistów, tych, którzy programują życie społeczne i kulturowe, to wszystko na tle planów Boga jest jedynie przejściowym wydarzeniem, dziś często dywersyjnym wobec planów Boga. My jednak pamiętamy, że tylko współpraca z Bogiem i realizowanie Jego planu są stwórcze. Wszystkie inne plany, znamy to z historii, rozsypały się w gruzy. W czasie Adwentu Kościół dziękuje Bogu za ten odwieczny plan, do którego mamy wgląd.

Dziękujemy dziś również za to, że Syn Boga otworzył nam drogę do wiecznego zbawienia. Czy może być większa radość niż mieć pewność drogi wiodącej do prawdziwego szczęścia? Jest to droga z ziemi do nieba. Rano wstaję i wiem, że do wieczora mam przed sobą jeszcze jeden krótki odcinek tej drogi, a ona prowadzi w stronę Ojca Niebieskiego. Pewność drogi i pewność celu pozwalają nam odkryć sens naszego życia. Jakże można nie dziękować Chrystusowi za to odsłonięcie prawdy, że życie jest drogą wiodącą do szczęścia. Jeszcze nie jest samym szczęściem, jest jednak drogą do szczęścia. Ale za znalezienie się na tej drodze trzeba dziękować zawsze i wszędzie.

I jest jeszcze podany trzeci powód dziękczynienia. W hymnie dziękczynnym, jakim jest prefacja adwentowa, składamy dziękczynienie za pewność, którą Syn Boga zostawił ludziom wierzącym, że On ponownie przyjdzie, ale już nie w ukryciu jako niemowlę bądź jako cieśla z Nazaretu, jako nauczyciel lub skazaniec, lecz przyjdzie spowity w boską chwałę.

On przyjdzie do nas i przyjdzie po nas, aby udzielić nam szczęścia wiecznego. To powtórne przyjście Syna Bożego mobilizuje nasze siły. Oczekiwanie na spotkanie z Jezusem, Synem Boga, nadaje sens naszej pracy, godzinom odpoczynku, a nawet godzinom cierpienia. Chrystus przyjdzie, aby nas nagrodzić za prawdomówność, za wierność, żeby nas nagrodzić za szacunek dla rodziców, dla dnia świętego, dla życia i dla cudzej własności. Jezus nas teraz potrzebuje, bo nasza uczciwość ma być znakiem na tym świecie dla ludzi nieuczciwych. Jesteśmy przecież Jego uczniami. Nie kradniemy, chociaż nas okradają. Nie kłamiemy, chociaż ciągle nas ktoś okłamuje. Nie zabijamy, chociaż inni zabijają. Nie cudzołożymy, choć cudzołóstwo jest w zasięgu naszych oczu. Nie krzywdzimy, lecz przebaczymy. Dziwni z nas ludzie. Ale Chrystus nas potrzebuje właśnie jako świadków. My pokazujemy, że można żyć uczciwie w nieuczciwym świecie.

A jeśli ktoś nas zapyta: „Dlaczego tak dziwnie żyjecie?”, to każdy z nas mu odpowie, że czeka na spotkanie ze swoim „Szefem”. I wszyscy prawdziwie wierzący ludzie powiedzą: „Oczekujemy na Jego przyjście w chwale”. I właśnie to czekanie na powtórne przyjście ułatwił nam Chrystus poprzez swe przyjście tu, na ten ołtarz. Właśnie między tym pierwszym przyjściem i tym, które jest przed nami, jest jeszcze Jego przyjście teraz, w ukryciu, pod postaciami chleba i wina. Przyszliśmy tu, aby Mu podziękować za to, że stał się człowiekiem, aby Mu podziękować za to, że pokazał nam drogę życia, i za to, że przyjdzie. I wtedy nas nagrodzi nawet za najmniejszy wysiłek, który jest potrzebny, aby być wiernym na tej drodze, którą On ukazał.

Przychodzimy do kościoła w niedzielę właśnie po to, abyśmy wytrwali w naszym czuwaniu. I dlatego prefacja adwentowa wzywa nas do dziękczynienia za to, co było, za to, co jest teraz, i za to, co przed nami. Dziękujmy więc za Jego przyjście na ołtarz.

(dokończenie na str. 4)

1. Dziś w naszej parafii odbywa się Adwentowy Dzień Skupienia. Wieczorem po Mszy Św. Wieczornej odbędzie się Uwielbienie „Czczę Pana”. W programie: konferencja, modlitwa uwielbienia, adoracja, indywidualne błogosławieństwo Najświętszym Sakramentem.
2. U pana Organisty przy wyjściu z kościoła możemy kupić opłatki wigilijne.
3. Tradycyjnie na święta nasz parafialny zespół Caritas przygotowuje paczki świąteczne dla najuboższych parafian. Produkty spożywcze można składać do koszy pod chórem.
4. Spowiedź przed świętami od poniedziałku do soboty w godz. 17.30-18.30.
5. W przyszłą niedzielę Wigilia. Msze święte odprawimy jak w każdą niedzielę do południa. Tego dnia nie będzie Mszy św. O godz. 18.00.
6. Pasterkę tradycyjnie odprawimy o północy.

W minionym tygodniu z naszej wspólnoty parafialnej odeszli:
+ Zofia Niemyjska, + Barbara Owczarczyk, + Hanna Magda, +
Zygmunt Waško, + Józef Koch, + Maria Kozłowska – Koch

Rozważania Adwentowe – dokończenie

Trzeba, abyśmy sobie uświadomili wielkość tych darów! Jakże biedni są ludzie, którzy o nich nie wiedzą. A my nie tylko o nich wiemy, lecz mamy stuprocentową pewność, bo Bóg to powiedział. A Bóg nas nigdy nie okłamał. To ukazuje sens wysiłków, które podejmujemy. Pragniemy bowiem przeżyć spotkanie z Panem. Nie spotkamy Go w Tesco, nie spotkamy Go w żadnym innym supermarkecie. Nie spotkamy Go także w kawiarni czy w restauracji. Spotkać Go możemy tylko tu. I właśnie dlatego TU przychodzimy. A jak ktoś Go nie chce spotkać, to go tutaj nie zobaczymy.

Nie dziwny się temu, gdyż on będzie uciekał przed Sędzią, który przyjdzie. My na tego Sędziego czekamy. Każdy z nas wie, że Chrystus na nas popatrzy sprawiedliwie. Ponieważ jednak ludzie są niesprawiedliwi, to uciekają od Jezusa. Od Niego jednak nie można uciec. I czy oni o tym wiedzą, czy też nie wiedzą (ponieważ dziś nie ma ich przy ołtarzu), to i tak dowodzą, że nie chcą żyć ze świadomością odpowiedzialności przed Chrystusem.

Szczęśliwy jest człowiek, który wie, na kogo i na co czeka. A my czekamy na spotkanie z Tym, który jest nieśmiertelny, który nas kocha i który oddał za nas życie. To jest treść modlitwy dziękczynnej, którą dziś cały Kościół zanoszą do Boga. Rozradujmy się zatem naszą wiarą i prawdą, która jest nam dzięki wierze dostępna, a wtedy opadnie z nas wiele utrapień, tak jak opadają

jesienne liście z drzew. Chrystus przyszedł, przychodzi i przyjdzie. Dzięki składamy Bogu, Ojcu Wszechmogącemu. „Godne to i sprawiedliwe”. Amen.

Parafia Rzymskokatolicka

pw. św. Floriana

ul. Biskupicka 2

05-840 Brwinów

http://swflorian.home.pl/

tel. 22 729 61 44

(czynny w godzinach pracy kancelarii)

e-mail:

florianustv@gmail.com

Duszpasterze: (dni dyżuru)

Proboszcz

ks. Maciej Kurzawa

(dyżur we wtorki)

ks. Mariusz Białęcki

(dyżury w poniedziałki i środy)

ks. Dariusz Drozdek

(dyżur w czwartki)

ks. Wojciech Koszutski

(dyżur w piątki)

Pomoc duszpasterska:

ks. Marian Wnuk

Kancelaria parafialna:

od poniedziałku do piątku

w godz. 9–10 oraz 16.30–17.30

W soboty w godz. 9–10

Odwiedziny chorych

na indywidualne wezwanie

Sakrament chrztu

w II i IV niedzielę podczas Mszy Świętej o godz. 13.00

Należy zgłosić się dwa tygodnie wcześniej do kancelarii parafialnej z dokumentami

Wspólnoty

działające przy parafii

Przyjaciele Oblubieńca

spotkania we wtorki o godz. 19.30

Żywy Różaniec i Straż Honorowa

Najświętszego Serca Pana Jezusa

spotkania w I soboty miesiąca

po Mszy Świętej o godz. 8.00

Kościół Domowy

spotkania kręgowy w soboty

ustalane z ks. Wojciechem

Wspólnota Młodych „Ławica”

spotkania w środy o godz. 19.00

Wspólnota Matki w Modlitwie

spotkania w środy o godz. 18.00

Chór i schola dziecięca

spotkania ustalane z p. Organistą

Ministranci i Lektorzy

zbiórki w soboty o godz. 10.00

Nr konta bankowego parafii:

51-9291-0001-0097-6464-2000-0010